

## Arrest

nr. 188 596 van 19 juni 2017  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw openvolgende verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Sheikhal clan, subclan van de Hawiye hoofdclan. U bent geboren in het dorp Xaramka/Haramka in de provincie Middle Juba. Uw vader was gebedsgenezer en uw moeder verkocht tomaten om de familie van een inkomen te voorzien. Voor de komst van al Shabaab werden er in jullie woning religieuze bijeenkomsten gehouden.*

*Toen al Shabaab uw dorp onder haar bestuur plaatste werd uw vader verzocht te stoppen met deze rituelen. In 2000 –u was toen tien jaar oud- werd er besloten dat u naar school moest gaan. Aangezien*

er in uw dorp geen scholen waren stelde uw oom in Mogadishu, Abdidheere Yusuf Safi'i Abdinuur, uw vader voor u in zijn gezin op te nemen zodoende u er naar school kon gaan. Tijdens verlofdagen bezocht u uw familie in Xaramka. U verbleef in totaal tien jaar bij uw oom in het district Wardigle, wijk Ali Kamin, in Mogadishu. Omdat u geen geld had om naar de universiteit te gaan en uw oom in Mogadishu geen werk voor u vond wegens gebrek aan clanconnecties, besloot u terug te keren naar Xaramka. In de achtste maand van 2012 kwam u aan in Xaramka. Op 1 maart 2014 huwde u er met Luul Mohamed Omar. In de derde maand van 2014 begon u tegen betaling les te geven aan de kinderen van de plaatselijke bevolking. U onderwees lessen Somali, Engels en wiskunde onder een boom. Drie maanden na aanvang van uw werk, kwam op 1 juni 2014 al Shabaab bij u langs en dreigde u te vermoorden indien u niet stopte met het onderwijzen van de Engelse taal. U besloot daarop volledig te stoppen met les geven. Omdat u geen les meer gaf kende u geen problemen meer met al Shabaab. U begon intussen een kleine handelszaak. U kocht sinaasappelen op die u vervolgens doorverkocht. Op 15 mei 2015 kwamen twee gemaskerde leden van al Shabaab bij u langs en eisten zakat (aalmoes/financiële bijdrage) te betalen. Ze maakten u duidelijk dat het een verplichting was en dat het geld zou dienen om te vechten tegen de ongelovigen. Toen u stelde geen geld te kunnen betalen werd u gefouilleerd. Het geld dat in uw zakken werd gevonden werd van u afgenomen. U werd bedreigd met de dood indien u nogmaals zou weigeren zakat te betalen. Hoewel u meende dat handelaren met rust werden gelaten door al Shabaab als ze zakat betaalden –u wist immers dat twee vrouwen uit uw dorp die een theehuisje uitbaatten zonder problemen hun werk konden doen- meende u dat u tegen de zakat moest zijn omdat er van dat geld onschuldige mensen gedood konden worden. Op 18 september 2015 was u uw dorp uit om inkopen te doen. Uw echtgenote verkocht die dag in uw plaats sinaasappelen. Twee gewapende mannen van al Shabaab kwamen bij haar en vroegen waar u was. Toen uw echtgenote vertelde dat u boodschappen was gaan doen werd haar opgemerkt dat u een mujrim (misdadiger) was en u haar echtgenoot niet meer was. Ze vertelden haar dat ze met iemand van de mujahedin diende te huwen. Ze werd hierbij op de grond gegooid en bij haar haren getrokken. Op het geroep van uw echtgenote kwam uw vader buiten en vroeg wat er gaande was. Na uw vader te hebben beledigd kreeg ook hij te horen dat u als misdadiger werd gezien die voor ongelovigen werkte. Ze maakten uw vader duidelijk dat ze u de keel zouden oversnijden. Uw echtgenote werd door al Shabaab meegenomen. U werd door uw vader gebeld en gewaarschuwd niet naar huis te komen. Hij raadde u aan naar uw oom in Mogadishu te reizen. Na twee dagen reizen bereikte u Mogadishu. Terwijl u bij uw oom was werd deze door uw vader gebeld. U sprak uw vader en uw echtgenote en vernam dat uw echtgenote dezelfde dag van haar meenamen was vrijgelaten door al Shabaab. Op 5 oktober 2015 werd uw oom door al Shabaab opgebeld met de mededeling dat ze op de hoogte waren dat hij u verborg. Ze maakten hem duidelijk dat de mujahedin overal aanwezig was en dat u diezelfde nacht zou worden opgehaald en de keel overgesneden. Uw oom liet u meteen onderduiken bij een clangenote, Halimo, die in het district Hamar Jadid woonde. Tijdens uw verblijf bij Halimo werd een smokkelaar geregeld zodat u Somalië zou kunnen verlaten. U bent niet op de hoogte welke documenten uw smokkelaar voor uw reis gebruikte maar zag hem iets roodkleurig vasthouden. Samen met een smokkelaar nam u op 25/11 /2015 een vlucht van Mogadishu naar Dubai. Diezelfde dag nam u een vlucht naar België waar u op 27 november 2015 aankwam. Dezelfde dag heeft u een asielaanvraag ingediend.

## **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS I, p. 2,3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dienen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw uitleg aangaande uw reisweg van Somalië tot België. Zo dient te worden opgemerkt dat u bijzonder weinig wist over het door u gebruikte

reisdocument(en). U verklaarde een **vliegtuigreis** te hebben gemaakt van Somalië naar Dubai. Vanuit Dubai zou u een **vliegreis** hebben gemaakt naar voor u onbekend Europees land (gehoor CGVS I, p.4,6). Vanuit die plaats zou u per wagen naar België zijn gekomen (gehoor CGVS I, p.6). Hoewel u verklaarde dat de smokkelaar een rood (reis)document vast had, is het merkwaardig dat u op geen enkel moment zelf een (reis)document in uw handen vast diende te houden en zelfs niet wist welke documenten de smokkelaar voor u had geregeld (gehoor CGVS I, p.4,6,7). U legde hierbij uit dat de smokkelaar u niets zei maar steeds naast u stond om alles te regelen. Gevraagd welke band u en de smokkelaar zouden aanhalen indien u zou worden ondervraagd op de luchthaven verklaarde niets te weten omdat de smokkelaar u niets had gezegd. U wist zelfs niet hoe de man heette of wat uw naam tijdens de reis kon zijn indien er ter controle van de identiteit vragen zouden gesteld worden (gehoor CGVS I, p.4,5). Geconfronteerd dat het niet aannemelijk is dat een smokkelaar u niet beter zou hebben voorbereid voor een vliegreis via twee internationale luchthavens, gelet op de grote mogelijkheid ondervraagd te worden over uw identiteit, nationaliteit, afkomst, reisdoel en lettend op het feit dat uw smokkelaar u vergezelde, antwoordde u enkel "ik kan u herhalen wat ik al zei, ik spreek de waarheid de smokkelaar heeft alles geregeld" (gehoor CGVS I, p.5). Die uitleg is geenszins serieus of afdoende. Gelet op het grote risico bij controle op mensensmokkel en eventuele bevraging van zijn klant tegen de lamp te lopen, is het niet aannemelijk dat u niet beter zou zijn voorbereid. Het is immers algemeen geweten dat de politie/douane, op internationale luchthavens regelmatig identiteitscontroles en gerichte acties voert om illegalen/ mensensmokkelaars op te sporen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van vertrek uit Somalië. Dit doet dan ook vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen. Uw algemene geloofwaardigheid wordt door deze vaststellingen ondermijnd.

Voor wat betreft uw stelling niet naar Somalië terug te kunnen keren omwille van problemen met leden van al Shabaab dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent deze door u beweerde problemen aannemelijk te maken. Er dient immers te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw terugkeer naar Xaramka vanuit Mogadisu en de problemen die u en uw familieleden er hebben gekend dermate onwaarschijnlijk zijn dat noch aan uw recent verblijf in Xaramka, noch aan uw asielmotieven enig geloof meer kan worden gehecht.

Er dient immers te worden vastgesteld dat het beeld dat u weergeeft van het recente dagdagelijkse leven in uw dorp Xaramka enkele opmerkelijkheden en incoherenties bevat die van een gebrek aan kennis van uw land/ streek van herkomst getuigen. Gelet op uw verklaring sinds de achtste maand van 2012 vanuit Mogadishu naar uw ouderlijk dorp Xaramka in de provincie Midden Juba te zijn teruggekeerd en er te hebben verbleven tot aan uw vertrek in 2015 werd u gevraagd wie de gouverneur van Midden Juba was in de periode 2014-2015. U meende te weten dat deze persoon "Faratag" wordt genoemd. Gevraagd naar de volledige naam van Faratag stelde u echter dit niet te herinneren (gehoor CGVS II, p.17). Gevraagd wie Faratag was/wat hij deed voor hij gouverneur van Midden Juba werd, gaf u aanvankelijk te kennen dat niet te weten (gehoor CGVS II, p.18). Vervolgens gaf u wel een vage uitleg dat hij de man van de Juba Valley Alliance (JVA) was en dat dit allemaal dichtbij elkaar ligt (gehoor CGVS II, p.18). Geconfronteerd met het feit dat Faratag in de periode voor uw vertrek uit uw dorp in 2015 nooit gouverneur van uw provincie was verwijzend naar beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, hield u vol dat het wel degelijk het geval was. Gevraagd om uw gegeven informatie over Faratag te plaatsen in tijd verklaarde u dat het iets van 2004 was maar stelde vervolgens dat het alsnog 2014 moest zijn. U werd daarop weerom opgemerkt dat Faratag inderdaad een personage was van lang geleden en dat hij in de periode kort voor uw vertrek uit uw streek van herkomst helemaal geen gouverneur was. U bleef echter verkeerdelijk volhouden dat u gelijk had (gehoor CGVS II, p.18,19). In werkelijkheid was kolonel Abdulahi Sheikh Ismael Faratag een commandant van een milizie van het JVA alvorens commandant te worden in de Transitionele Federale regering van de Republiek Somalië in 2006. Uit beschikbare informatie op het Commissariaat d.d. 26 juni 2014 toegevoegd in het administratieve dossier, wordt echter Abdirahman Hudeyfi als regionaal gouverneur voor Lower en Middle Juba genoemd. U benoemde Abdirahman Hudeyfa/Hudeyfi echter verkeerdelijk als een huurling van al Shabaab (gehoor CGVS II, p.15). U zou deze informatie van mensen uit uw buurt hebben vernomen (gehoor CGVS II, p.16). Gevraagd om Hudeyfa in tijd te plaatsen repliceerde u enkel "Dat is niet mijn job. Het is iets voor de overheid. Niet iets wat mij aanbelangt" (gehoor CGVS II, p.15).

Dat u als gestudeerde persoon, zich voortbewegend in een omgeving waar u van medeburgers regelmatig nieuws verneemt –opgevangen via het nieuws op de BBC- (gehoor CGVS II, p.16,21) ook

niet blijkt te weten dat Ahmed Madobe de verkozen president van Jubaland is (na verkiezingen d.d. 15 mei 2013) is uiterst opmerkelijk. Volgens u zou Ahmed Madobe via zijn clan aan de macht zijn gekomen en niet zijn verkozen (gehoor CGVS II, p.17). Gevraagd naar de titel van Ahmed Madobe antwoordde u overigens eerst dat hij gouverneur is van beide Juba's alvorens te stellen dat hij gouverneur is en regionale president. Na expliciete vraag om een duidelijk antwoord te geven over de officiële titel voor Ahmed Madobe stelde u uiteindelijk dat Ahmed Madobe (regionale) president is. Van iemand die beweert geschoold te zijn, jarenlang in Xaramka in de provincie Midden Juba te hebben gewoond kan dan ook worden verwacht meer concrete en correcte informatie weer te kunnen geven.

Uw algemene geloofwaardigheid komt nog verder op de helling te staan door het volgende: Op vraag uw woonplaats Xaramka te beschrijven gaf u aan welke soorten woningen in uw dorp stonden, haalde u aan dat er twee moskeeën waren, een oude weg en twee restaurants. Over de beide restaurants stelde u dat deze uitgebaat werden door twee vrouwen (gehoor CGVS I, p.14). U omschreef vervolgens hoe deze vrouwen zelf instonden voor het bereiden van het eten en de bediening in hun zaak. Gevraagd of het voor vrouwen in een dorp onder controle van al Shabaab mogelijk was om een restaurant uit te baten en er zelf op te dienen antwoordde u "Ja volgens ons geloof kan dat maar voor de terroristische groep –u doelde hiermee op al Shabaab-, die laten vrouwen niet bij mannen komen". Gelet op uw incoherent antwoord werd u gevraagd hoe deze twee vrouwen dan alsnog konden opdienen in hun zaak. U vervolgde met "Ze (al Shabaab) laten dat niet toe, ze dreigden hele tijd, maar ze luisteren niet naar de mensen". Weerom werd u gevraagd uit te leggen hoe deze vrouwen in uw dorp alsnog konden werken als ze werden bedreigd en het vrouwen niet toegelaten was bij mannen te komen. U zei hierop enkel "Ze werken voor hun onderhoud". Na opnieuw om uitleg over deze uittaling te hebben gevraagd antwoordde u ten slotte dat al Shabaab zakat van de vrouwen namen (gehoor CGVS I, p.15). Gelet op uw verklaringen als handelaar van groenten en/of fruit geconfronteerd te zijn geweest met de eis zakat te betalen aan al Shabaab werd u gevraagd of u de enige handelaar was die zakat diende te betalen (gehoor CGVS II, p.2). U haalde hierop als voorbeeld weer de twee restaurantuitbaatsters aan die zakat betaalden aan al Shabaab en hierdoor geen problemen kenden (gehoor CGVS II, p.2). Aangezien u stelde dat uw moeder tomaten verkocht om het gezin van een inkomen te voorzien (gehoor CGVS II, p.6) werd u gevraagd of uw moeder als handelaar ook zakat diende te betalen aan al Shabaab. U antwoordde hierop enkel met "Ze moest dat niet doen, God had hen beschermd van hen". Wanneer u werd gevraagd hoe het kwam dat uw moeder door al Shabaab werd ontzien van de zakat, stelde u dat God hun (van al Shabaab) ogen sloot opdat ze haar niet zouden zien. U werd daarop gevraagd om alsnog een concretere uitleg te geven hoe uw moeder de zakat kon ontspringen, waarop u vervolgde met uw vage uitleg stellende "God toonde haar niet aan hen, ze leest de koran, God beschermt haar, het is door de koran dat ze gered was, ze las sura yasin, de koran is machtig" (gehoor CGVS II, p.6). Deze uitleg weet dan ook absoluut niet te overtuigen. Dat u geen concretere uitleg kan verschaffen waarom uw moeder als handelaar geen zakat diende te betalen terwijl u dat wel diende te doen tast uw algemene geloofwaardigheid jarenlang in Xaramka te hebben verbleven voor uw vertrek uit Somalië, dan ook volledig aan. Overigens blijkt uit beschikbare informatie dat al Shabaab in de gebieden die ze onder hun controle hebben vrouwen verbieden (in het openbaar) te werken.

Als motief voor uw terugkeer vanuit Mogadishu naar uw ouderlijk dorp dat onder de controle van al Shabaab stond gaf u op een school te hebben willen oprichten in uw dorp. Gevraagd hoeveel families in uw dorp wonen antwoordde u enkel dat u geen overheid bent en geen mensen telde. Wanneer u werd verduidelijkt dat van u geen exacte aantallen werden verwacht en om concreter te preciseren wat voor u een klein dorp is, antwoordde u enkel "ik weet dat niet...ik weet enkel: er wonen mensen" (gehoor CGVS I, p.8). Van iemand die plannen heeft om onderwijs te verschaffen in zijn dorp omdat er geen enkele mogelijkheid tot scholing is, kan nochtans worden verwacht dat deze bij benadering op de hoogte kan zijn hoeveel gezinnen in zijn dorp wonen. Over uw werk als onderwijzer stelde u aanvankelijk aan veertig kinderen les te hebben gegeven. U ontving van de ouders vijftiengduizend Somali Shilling per kind (gehoor CGVS I, p.22). Even verder verklaarde u dan weer dat uw leerlingenpopulatie uit ongeveer vijftiengduizend personen bestond en dat u per student veertigduizend Shilling vroeg (gehoor CGVS I, p.27). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak haalde u aan dat u iets verwarde en dat de eerste versie – veertig leerlingen en vijftiengduizend Shilling- de juiste versie was (gehoor CGVS I, p.28). Wat er ook van zij, staat uw stelling aan een gemengd publiek les te hebben gegeven in een dorp dat onder de controle staat van al Shabaab, in schril contrast met de algemeen beschikbare informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het is in Somalië immers algemeen geweten dat al Shabaab niet tolereert dat jongens en meisjes samen les krijgen. Gevraagd hoe het u het voor elkaar kreeg een dergelijke klas samen te stellen in Xaramka antwoordde u enkel "ik gaf les en ze waren gemixt. Al Shabaab bedreigde" (gehoor CGVS I, p.24). Een

dergelijk roekeloos gedrag getuigt dan ook bijkomend van een gebrek aan kennis van uw land/streek van herkomst.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen wordt uw bewering in Xaramka te hebben verbleven en er door al Shabaab te zijn gezien als een misdadiger die met de overheid samenwerkt (ze verweten u eerst Engels te hebben onderwezen en vervolgens als handelaar geen zakat te hebben willen betalen) volledig ondermijnd. **Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen m.b.t. uw problemen met al Shabaab in Xaramka, die de aanleiding zouden geweest zijn voor uw vlucht uit Somalië.** Aan uw bewering dat al Shabaab omwille van u uw familieleden viseerde kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht. Deze vaststelling blijkt bijkomend uit het feit dat u geen overtuigende uitleg had waarom al Shabaab die uw echtgenote zou hebben meegenomen, vervolgens haar dezelfde dag zonder enige voorwaarde vrijuit liet, nadat ze haar hadden duidelijk gemaakt dat haar huwelijk met u ongeldig was en dat ze als bruid voor een shabaab strijder moest dienen (gehoor CGVS I, p.27,28 en CGVS II, p.7,8,9,12). U stelde hierover enkel "het is God die haar van ze heeft gered. Ik dank God" (gehoor CGVS II, p.12). Evenmin is het aannemelijk dat uw familieleden na uw vertrek omwille van u zouden zijn lastiggevallen door al Shabaab waardoor ze hun dorp zouden hebben verlaten (gehoor CGVS I, p.28).

**Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.**

**Na een analyse van alle elementen is de commissaris-generaal van mening dat het concept van intern vluchtalternatief op u moet worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de wet van 15 december 1980.**

Uit uw verklaringen en de objectieve informatie die bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat u zich zou kunnen hervestigen in Mogadishu, waar u immers over een vestigingsmogelijkheid en sociaal netwerk beschikt. Zo verklaarde u in 2000 naar Mogadishu te zijn verhuisd waar u naar school ging en er afstudeerde. U verklaarde er twaalf jaar te hebben verbleven in de woning van uw oom Abdidheere Yusuf Safi'i Abdinuur in de wijk Ali Kamin (gehoor CGVS I, p.5,8,9). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u goed vertrouwd bent met de stad en dat u jarenlang in staat was zelfstandig reizen te ondernemen van Mogadishu naar Xaramka en terug (gehoor CGVS I, pp.9-13). Ook na uw beweerde problemen in Xaramka verklaarde u naar Mogadishu te zijn gereisd waar u weerom in de woning van uw oom terecht kwam (gehoor CGVS I, p.27,28). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u tot op het heden contacten onderhoudt met Halimo, een dame die lid is van uw clan en die ook in Mogadishu woont. U zou voor uw vertrek uit Somalië zelfs gedurende twee maanden bij haar hebben verbleven (gehoor CGVS I, p.5,6,8,11,28).

Bijgevolg is de commissaris-generaal van mening, op basis van de analyse van deze informatie, dat u eerst en vooral in staat bent om de reis naar Mogadishu te ondernemen, Mogadishu te betreden en u daar zonder enig probleem te vestigen.

De commissaris-generaal is eveneens van mening dat u geen enkele vrees voor vervolging zou ondervinden in de overwogen hervestigingszone. Het is immers zo dat uw verklaringen m.b.t. de door u geleden vervolging reeds weerlegd werden.

Tot slot is de commissaris-generaal van mening, na het onderzoeken van de algemene levensomstandigheden in de overwogen hervestigingszone, dat het geenszins onredelijk is om te verwachten dat u in Mogadishu zou leven. Het is namelijk zo dat u over een sociaal netwerk in Mogadishu heeft. Uw oom, die weliswaar volgens uw verklaring overleden is, bezat er een eigen woning en u onderhoudt tot op het heden banden met Halimo (gehoor CGVS I, p.5 en CGVS II, p.2). Gevraagd waarom het voor u en uw familieleden geen optie zou zijn om in Mogadishu te wonen stelde u enkel dat er in Mogadishu veel clanisme heerst.

Echter blijkt u behalve over persoonlijke connecties in Mogadishu te beschikken ook aan te geven dat in de wijken Ali Kamin en Hamar Jadid voornamelijk uw leden van clan, Sheikhal, aanwezig zijn (gehoor CGVS II, p.6,7). Aan uw bewering in Mogadishu niet aan werk te kunnen geraken omdat er

clanconnecties nodig zijn en uw clan er niet aanwezig is kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht (gehoor CGVS I, p.22). Overigens blijkt uit uw verklaringen niet dat u ooit zelf actief naar werk heeft gezocht. Gevraagd of u werk zocht in Mogadishu stelde u enkel aan uw oom te hebben gevraagd om werk voor u te vinden (gehoor CGVS I, p.22). Aangezien u meer dan tien jaar in Mogadishu woonde, vertrouwd bent met de stad en er duidelijk clanconnecties heeft kan er vanuit worden gegaan dat u zich (opnieuw) in Mogadishu zou kunnen vestigen. Wat betreft uw bewering dat in Mogadishu wonen en werken veel geld kost – u haalde aan dat Mogadishu een florerende economie kent, vele mensen er zaken doen en u er wel een eigen zaak wilde beginnen maar dat u geen inkomen had waardoor u geen huurwoning en elektriciteitskosten zou kunnen betalen (gehoor CGVS II, p.7) – dient opgemerkt te worden dat het loutere feit zelf geen woning of (handels)zaak te bezitten en moeilijk huur en andere rekeningen te kunnen betalen een probleem van socio-economische en persoonlijke aard is en ressorteert geenszins onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Gezien het bovenstaande kan Mogadishu voor u als een mogelijke hervestigingsplaats in Somalië worden gezien, voor zover dit nog niet het geval was voor u Somalië verliet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven.

In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats

vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen.

Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu.

In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden

*aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*U legde geen documenten voor om uw identiteit/nationaliteit of het door u afgelegde reistaject van Mogadishu tot België te staven.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

#### **1.2. Stukken**

Bij het verzoekschrift van 28 december 2016 voegt verzoeker "artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016; artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016; artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016; artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016; artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016; UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016; artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016; artikel "De Morgen" 26 juli 2016, artikel van "De Telegraaf" dd. 26 augustus 2016".

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 december 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het verzoekschrift stelt dat verweerder zijn afkomst uit Xaramka niet wordt betwist, doch enkel dat hij er de laatste jaren voor zijn vertrek zou hebben verbleven. Verzoeker meent voorts dat verweerder zich enkel op de politieke kennis baseert om zijn herkomst in vraag te stellen. Hij voert aan dat hij nooit politiek actief geweest is en dan ook geen uitgebreide kennis heeft van de lokale machthebbers.

Verzoeker benadrukt vervolgens "bijzonder veel informatie over haar dorp na haar terugkeer in 2012 [te hebben gegeven], die verwerende partij gewoon naast zich neerlegt". Zo trouwde hij met L.M.O., een vrouw die geboren en getogen is in Xaramka, vertelde hij over twee mannen die publiekelijk werden gestraft door Al Shabaab en wist hij dat de vrouwen zakaat moesten betalen om hun restaurants te kunnen openhouden.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980; schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoeker is van oordeel dat er "geen intern vluchtalternatief bestaat voor mensen uit Somalië gezien de erg gecompliceerde samenleving in Somalië". Verzoeker benadrukt dat de "Somalische samenleving op clansysteem is gebaseerd en dat zij er zonder de bescherming van haar clan onmogelijk kan overleven, en al zeker niet nu haar oom ook overleden is". Verzoeker voert aan dat het onmogelijk is om te overleven in de regio voor mensen zonder sterke clanconnecties en verwijst hierbij naar DIS, Security and Human Rights Issues in S/C Somalia, pp. 20, 21, 26. en bovenvermelde "UNHCR Position Paper." Verzoeker klaagt aan dat verweerder dit alles naast zich neerlegt en nog contact heeft met zijn vrouwelijke clangeenoot H., wat volgens verzoeker niet als opvangstructuur kan worden gezien.

Verzoeker meent bovendien dat "het onbegrijpelijk is hoe verwerende partij na lezing van de COI-Focus [dd.19 februari 2016] tot de conclusie is kunnen komen dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus".

Hij verwijst naar pagina 23-26 van dit rapport, waar een overzicht wordt gegeven van complexe aanslagen waarbij burgers om het leven kwamen; naar pagina 29-31, waar andere gewelddadige incidenten worden weergegeven; naar pagina 32-33, waar wordt vermeld dat het geweld tegen burgers

nog gestegen is. Bovendien wordt het district van verzoekers oom Wardhiigleey hevig getroffen door terroristisch geweld.

Verzoeker voert verder aan dat *“in de internationale pers ook heel wat artikels terug te vinden vallen over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen”* en verschaft een greep uit de veelheid aan verschenen artikels: *“22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3); 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4); 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5); 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6); 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7); 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9); 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)”*.

Verzoeker meent dat *“de bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren achterhaald is en niet beantwoordt aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu”*. Hij stelt dat uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat *“burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab”* en verwijst naar *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016”* waaruit blijkt dat *“de Somalische autoriteit geen effectieve controle heeft over Mogadishu en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld”*. Verzoeker voert verder aan dat in het voormeld rapport *“UNHCR stelt dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non-refoulement beginsel schendt”*. Hij is van oordeel dat het *“niet ernstig is”* dat *“verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord rept over deze argumenten van UNHCR”*.

Verzoeker besluit dat *verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen”*.

In hoofdorde wordt gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

## Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

#### Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij het indienen van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen authentieke identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar hij jarenlang gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom hij gevlucht is.

2.4. Verzoeker steunt zijn vertrek uit Somalië op de problemen die hij had met Al Shabaab in het dorp Xaramka in de provincie Middle Juba, waar hij recent zou hebben verbleven van augustus 2012 tot zijn vlucht in september 2015.

2.5. De commissaris-generaal heeft verzoeker uitvoerig – tot twee keer toe – gehoord, zodat hij ruim de kans kreeg zijn asielrelaas uiteen te zetten, zijn verklaringen nader toe te lichten en zijn recente afkomst uit Xaramka aannemelijk te maken.

2.6. Vooreerst kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoekers uiteenzetting aangaande zijn reisweg van Somalië naar België oppervlakkig en ongeloofwaardig is. Zo verklaarde verzoeker Somalië met het vliegtuig te zijn vertrokken en via Dubai Europa te hebben bereikt zonder ooit een paspoort in zijn handen te hebben gehouden, zelfs niet weet met wat voor reisdocumenten hij reisde (gehoorverslag van het CGVS van 22 augustus 2016 (hierna: CGVS-verslag 1), p. 4-7). Verzoeker legde hierbij uit dat de smokkelaar steeds naast hem stond om alles te regelen, maar hem verder niets zei (CGVS-verslag 1, p. 5). Dat een volwassen Somalische man met dergelijk gemak naar de Golf kan reizen en daarna naar Europe is geheel ongeloofwaardig. Dit klemte te meer nu verzoeker evenmin praktische voorbereidingen en afspraken gemaakt had met zijn smokkelaar, nu het onvermijdelijk was dat verzoeker en de smokkelaar op deze vliegreis op strikt individuele wijze op de twee internationale luchthavens grondig worden ondervraagd over hun identiteit, nationaliteit, afkomst en reisdoel. Dat verzoeker zelfs niet wist onder welke naam hij reisde, noch de naam kende van de meereizende smokkelaar (CGVS-verslag 1, p. 4-5) ondergraaft dan ook de waarachtigheid van deze reisweg naar België.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat hierdoor het vermoeden ontstaat dat verzoeker zijn reispaspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over zijn identiteit, een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen te houden.

2.7. Aangezien verzoeker verklaart – maar niet aantoonde – op 10 mei 1990 geboren te zijn in de stad Xaramka, Middle Juba, Somalië, aldaar te hebben gewoond tot zijn tiende levensjaar, vervolgens twaalf jaar in Mogadishu te hebben verbleven, en in augustus 2012 te zijn teruggekeerd naar Xaramka en daar te hebben gewoond tot zijn vlucht in september 2015, kan van verzoeker de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat hij opgegroeid is in Somalië en recent in Xaramka heeft gewoond. Ook al wordt niet verwacht dat verzoeker over alle geografische, maatschappelijke en socio-politieke aspecten van Somalië een gedetailleerde kennis beschikt, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoeker zijn herinneringen aan zijn persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden zijn herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoeker kon toelaten zijn bekendheid aan te tonen met zijn streek van herkomst en met zijn sociale en maatschappelijke omgeving. Verzoekers maatschappelijke en socio-politieke kennis blijkt echter ernstig ontoereikend.

2.8. Zo is het onaanvaardbaar dat verzoeker, een opgeleide man met een sociaal beroep (CGVS-verslag 1, p. 9), niet weet wie de gouverneur van Middle Juba was in de periode 2014-2015. Integendeel, verzoeker stelde herhaaldelijk en foutief dat deze persoon Faratag heette (gehoorverslag van het CGVS van 29 september 2016 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 17), terwijl Faratag volgens de

informatie in het administratief dossier commandant was van een militie van het JVA alvorens commandant te worden in de Transnationale Federale regering van de Republiek Somalië in 2006 en nooit gouverneur van Middle Juba is geweest. Verzoeker duidde vervolgens Abdurahman Hudeyfi aan als huurling van Al Shabaab (CGVS-verslag 2, p. 15), terwijl uit de informatie in het administratief blijkt dat deze gouverneur was van Lower en Middle Juba in de periode dat verzoeker in Xaramka woonde. Dat verzoeker de gouverneur van zijn provincie niet kent en deze zelfs verkeerdelijk aanduidt als Al Shabaab huurling, doet afbreuk aan zijn beweerde afkomst, nu het redelijk is te verwachten dat verzoeker de opeenvolgende machthebbers en krijgsheren kan toelichten, weet wie hij moet vrezen en naar wie hij zijn professionele activiteiten dient aan te passen. Bovendien kon verzoeker evenmin Ahmed Madobe, de verkozen president van Jubaland, eenduidig toelichten. Zo stelde hij verkeerdelijk, *"Niemand heeft hem verkozen, hij is niet verkozen, hij kwam via zijn clan (...) Hij is gouverneur van beide Juba's"* (CGVS-verslag 2, p. 17) om daarna aan te geven dat hij regionaal president is. Van verzoeker, een geschoold en sociaal man die naar eigen zeggen regelmatig nieuws te horen kreeg van zijn medeburgers (CGVS-verslag, p. 21), kan verwacht worden dat hij elementair op hoogte is van de politieke situatie in zijn regio, indien hij werkelijk van Xaramka afkomstig is. Verzoekers gebrekkige kennis ondergraaft de waarachtigheid van zijn beweerde afkomst uit Xarama.

2.9. Voorts zijn verzoekers verklaringen aangaande de twee vrouwelijke restaurantuitbaatsters uit Xaramka vaag, oppervlakkig en getuigen ze van onwetendheid over het werkelijke leven onder Al Shabaab overheersing. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Al Shabaab in de gebieden onder hun controle vrouwen verbieden (in het openbaar) te werken. Verzoeker was echter op geen enkel moment in staat uit te leggen hoe het mogelijk was dat deze vrouwen een restaurant konden uitbaten onder het bewind van Al Shabaab. Verzoeker kwam niet verder dan enkele incoherente verklaringen, *"Ja volgens ons geloof kan dat maar voor de terroristische groep (Al Shabaab), die laten vrouwen niet bij mannen komen (...) Ze (Al Shabaab) laten dat niet toe, ze dreigden hele tijd, maar ze luisteren niet naar de mensen (...) Ze (de vrouwen) werken voor hun onderhoud."* (CGVS-verslag 1, p. 15). Uiteindelijk gaf verzoeker aan dat de vrouwen zakat betaalden, *"Ja inderdaad, maar ze namen de zakat en vertrokken, ze zeiden wel je moet ermee ophouden, maar ze namen zakat. Ze zeiden tegen hen, als ze zakat betalen zijn ze vrij verder hun zaak te doen, ze moesten voortdurend betalen."* (CGVS-verslag 1, p.15). Ook deze verklaring zijn onsamenhangend en strijdig nu het niet terzelfdertijd mogelijk is dat Al Shabaab vrouwen verbiedt te werken en anderzijds ze wel laat werken om de zakat te innen. Ook verklaarde verzoeker dat zijn moeder als handelaar in groenten werkte (CGVS-verslag 2, p. 6), wat opnieuw strijdig is met bovenvermelde informatie dat Al Shabaab vrouwen verbiedt te werken in het openbaar (zie informatie uit het administratief dossier). Bovendien kan verzoeker niet toelichten waarom zijn moeder wel kon werken en bovendien nog gespaard bleef van het betalen van zakat - terwijl hij zelf wel zakat diende te betalen als groenten- en fruithandelaar. Zo verklaarde hij *"Ze moest dat niet doen, God had hen beschermd van hen (...) God sloot hun ogen opdat ze haar niet zouden zien (...) God toonde haar niet aan hen, ze leest de koran, God beschermt haar, het is door de koran dat ze gered was, ze las sura yasin, de koran is machtig"* (CGVS-verslag, p. 6). Verzoeker kan met dergelijke ongerijmde en vage verklaringen niet aantonen bekend te zijn met het leven onder het bewind van Al Shabaab en wat zijn herkomst uit Xaramka, een dorp dat onder de controle van Al Shabaab staat verder onderuithaalt. Evenzeer kan niet blijken dat verzoeker contacten onderhield met personen uit Xaramka of Al Shabaab gebied. Hij toont dan ook geen (familie)band aan met deze regio.

2.10. Ook verzoekers verklaringen aangaande zijn voorgehouden beweegredenen om terug te keren uit Mogadishu naar zijn geboortedorp, dat onder controle van Al Shabaab stond, zijn mogelijk nog minder aannemelijk. Vooreerst laat Al Shabaab niet-religieus onderwijs niet toe. Voorts kon verzoeker niet minimaal deze onderneming toelichten. Van een persoon die zich naar een dorp dat onder de controle van Al Shabaab begeeft met als doel onderwijs te verschaffen aan de kinderen uit dat dorp kan een doorgedreven vastberadenheid verwacht worden kan verwacht worden alsook dat deze zich grondig informeert over de situatie ter plekke en zich goed voorbereid, *quod non*. Zo verklaarde verzoeker *"Reden waarom ik naar Xaramka terugkeerde is om kinderen les te kunnen geven. Ik gaf les onder de boom en kreeg problemen"* (CGVS-verslag 1, p. 22), maar wist hij niet – zelfs niet bij benadering – hoeveel gezinnen, en dus potentiële studenten, Xaramka telde. Verzoeker stelde enkel *"Ik weet dat niet, ik ga liegen als ik iets zou zeggen, ik weet enkel: er woonden mensen daar"* (CGVS-verslag 1, p. 8).

Ook de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk stelde aan veertig kinderen les te hebben gegeven en 25.000 Somalische Schilling per kind betaald werd (CGVS-verslag 1, p. 22), terwijl hij later verklaarde aan ongeveer vijfentwintig kinderen te hebben lesgegeven voor 40.000 Somalische Schilling (CGVS-verslag 1, p. 27), ondergraaft de waarachtigheid van zijn verklaringen. Hiermee geconfronteerd stelde verzoeker verward te zijn en bevestigde hij zijn eerste versie (CGVS-verslag 1, p. 28). Voorts is geheel

onzinnig dat verzoeker in Xaramka les gaf aan een gemengde klas (CGVS-verslag 1, p24), terwijl algemeen geweten is dat Al Shabaab - in zoverre meisjes al naar school mogen - niet toestaat dat jongens en meisjes samen les krijgen. Dat verzoeker beweerdelijk les gaf aan een gemengde klas getuigt dan ook opnieuw van een manifest gebrek aan kennis over zijn regio van herkomst en het leven onder het bewind van Al Shabaab. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers verblijf uit Xaramka, laat staan dat hij er zou les gegeven hebben aan kinderen. Verzoekers beweerde problemen met Al Shabaab, die zich Xaramka, Middle Juba, Somalië, zouden hebben afgespeeld hebben dan ook geen grond.

2.11. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies van de commissaris-generaal kunnen weerleggen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Wat betreft de subsidiaire bescherming maakt verzoeker niet aannemelijk recent afkomstig te zijn uit Xaramka, provincie Middle Juba in Somalië laat staan uit een gebied waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

2.14. De commissaris-generaal betwijfelt niet dat verzoeker vanaf zijn tiende levensjaar in Mogadishu gewoond heeft. Aangezien verzoeker volhoudt in Mogadishu te zijn opgegroeid en aangezien hij niet aannemelijk maakt naar Xaramka te zijn vertrokken dient te worden aangenomen dat verzoeker er toe zijn vertrek heeft gewoond. Aldus wordt nog de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.16. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.17. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.18. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.19. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.20. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.21. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.22. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.23. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clauditeit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.24. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.25. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor

een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.26. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”*.

2.27. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - *“Artikel van ‘The Guardian’, dd. 22 januari 2016”, “Artikel van ‘The Telegraph’, dd. 26 februari 2016”, “Artikels ‘NDTV’ en ‘Garowe’ dd. 11 april 2016” en “Artikel ‘Newsweek’ dd. 19 april 2016”, “Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016”, “ Artikel ‘De Morgen’ dd. 25 juni 2016”, “Artikel ‘De Morgen’ 26 juli 2016” , “Artikel van ‘De Telegraaf’ dd. 26 augustus 2016”* - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het *“municipal government”* gebouw en de aanval door Al Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. De Morgen bericht op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt. Ook wordt een dubbele zelfmoordaanslag die plaatsvond op 26 juli 2016 in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie en een autobom van 26 augustus 2016 aan een restaurant nabij Lido Beach in bovenstaande informatie aangehaald. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van mei 2016 werd zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.28. Verzoeker voert nog aan - maar toont geenszins aan - dat het onmogelijk is om te overleven in de regio voor mensen zonder sterke clanconnecties en verwijst hierbij naar *“DIS, Security and Human Rights Issues in S/C Somalia, pp. 20, 21, 26”* en bovenvermelde *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van mei 2016. Hij benadrukt dat het onmogelijk is in Mogadishu te overleven zonder de bescherming van zijn, en al zeker niet nu haar oom ook overleden is. Hoe dan ook er kan niet worden aangenomen dat verzoeker, die twaalf jaar in Mogadishu gewoond heeft en aldaar school gelopen heeft – en dus duidelijk een sociaal leven leidde – geen andere contacten heeft opgebouwd gedurende zijn schooltijd, via zijn familie en later in zijn professioneel leven.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat verzoeker behoort tot de Sheikhal clan, subclan van de Hawiye hoofdclan, welke volgens de informatie in het administratief dossier dominant is in Mogadishu (COI Focus, Mogadishu, p. 53) zodat verzoekers beweringen er eerder op wijzen dat hij hiermee onbekend is.

2.29. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.30. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.31. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.32. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.33. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK